

Граки відлітають

Микола Руденко

Граки зимують десь на Україні.
Вони в мордовське небо піднялись —
І потемніло всюди. Чорні тіні
На землю кинула холодна вись.

Дивлюсь — і заздрю: десь по наших полях
Гулятимуть ці птахи до весни.
Усе живе на світі має волю —
А в мене вільні, може, тільки сни.

Та цур йому! В моїх очах сьогодні —
Дніпровські кручі, голі явори
І схожі на граків школярські сотні,
І ковзанка зимової пори.

І перший сніг, та гамір біля школи.
Що мушу я зробити, малюки,
Щоб з вас ніхто не потрапляв ніколи
У край, де влітку селяться граки?

І як мені свій норів налігати,
Щоб менше лиха знати на віку?..
Багато днів. І віршів теж багато,
Але ж те саме в кожному рядку.

Не криючись уже, стогну і плачу.
Хоч горда стійкість — заповідь моя...
Болить душа. Суди мене, читачу,
Якщо у цьому винен тільки я.